

STANISLAW LEM

ΣΟΛΑΡΙΣ

Μετάφραση
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΚΝΙΑΣ

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

πτάμος
ΑΘΗΝΑ 2011

Stanislaw Lem

Σολάρις

Solaris

© Stanislaw Lem, Cracow 1961

© για την ελληνική γλώσσα: ΠΟΤΑΜΟΣ, 2003

1η έκδοση στα ελληνικά: 2003, ανατύπωση: 2011

Επιμέλεια: Βασιλική Δουκάκη

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Μαρίνα Ορφανίδου & συνεργάτες

Σελιδοποίηση, μοντάζ: «ΑΝΑΓΡΑΜΜΑ»

Εκτύπωση: Μητρόπολις ΑΕ

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 960-8350-02-6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η άφιξη	9
Οι σολαρολόγοι	25
Οι επισκέπτες	52
Σαρτόριους	65
Χάρειϋ	87
Τα Μικρά Απόκρυφα	108
Η συνδιάσκεψη	145
Τα τέρατα	168
Υγρό οξυγόνο	209
Συζήτηση	231
Οι στοχαστές	248
Τα όνειρα	276
Νίκη	292
Το γέρικο μιμοειδές	304

Η ΑΦΙΞΗ

ΣΤΙΣ 19.00, ώρα διαστημοπλοίου, έφτασα στην εξέδρα εκτόξευσης. Όσοι βρίσκονταν γύρω από το άνοιγμα έκαναν στην άκρη για να περάσω, κι εγώ κατέβηκα στην άκατο.

Μέσα στο στενό κόκπιτ υπήρχε ελάχιστος ελεύθερος χώρος. Προσάρμοσα το σωλήνα στη βαλβίδα του σκαφάνδρου μου κι αυτό φούσκωσε αμέσως. Από εκείνη τη στιγμή και ύστερα δεν ήμουν σε θέση να κάνω την παραμικρή κίνηση. Στεκόμουν, ή μάλλον κρεμόμουν εκεί, μέσα στο φουσκωμένο μου σκάφανδρο, από το μεταλλικό σκάφος.

Σήκωσα το κεφάλι: μέσ' από το θόλο, είδα έναν λείο γυαλιστερό τοίχο και ψηλά, από πάνω, το κεφάλι του Μόνταρντ να σκύβει στο άνοιγμα. Έπειτα χάθηκε, και ξαφνικά βρέθηκα στο σκοτάδι: είχε μπει στη θέση του ο βαρύς προστατευτικός κώνος. Οκτώ φορές άκουσα το ηλεκτρικό μурμουρητό των μοτέρ που βίδωναν τις βίδες, ακολουθούμενο κάθε φορά από το σφύριγμα των αμορτισέρ. Μόλις συνήθισαν τα μάτια μου στο σκοτάδι, μπόρεσα να δω τον φωτεινό κύκλο ενός μοναδικού καντράν.

Μια φωνή ήχησε στα ακουστικά:

«Έτοιμος, Κέλβιν;»

«Έτοιμος, Μόνταρντ» απάντησα.

«Μην ανησυχείς καθόλου. Θα σε παραλάβουν εν πτήση από το Σταθμό. Καλό ταξίδι!»

Ύστερα ακούστηκε ένα τρίξιμο και η άκατος κουνήθηκε. Σφίχτηκα, παρά τη θέλησή μου, αλλά δεν ακούστηκε κανένας ήχος, καμία κίνηση.

«Πότε είναι η απογείωση;» Με το που ρώτησα, πρόσεξα απέξω ένα θρόισμα, σαν να έπεφτε ψιλή άμμος.

«Έχεις φύγει, Κέλβιν. Καλή τύχη!» Η φωνή του Μόνταρντ ακουγόταν κοντά, όπως και πριν.

Μια αρκετά φαρδιά οπή άνοιξε στο ύψος των ματιών και μπόρεσα να δω τα αστέρια. Ο «Προμηθέας» ήταν σε τροχιά στην περιοχή του άλφα του Υδροχόου, κι εγώ μάταια προσπαθούσα να προσανατολιστώ· μια αστραφτερή σκόνη γέμιζε το παραθυράκι μου. Δεν αναγνώριζα ούτε έναν αστερισμό· δεν μου ήταν οικείος ο ουρανός σε αυτή την περιοχή του γαλαξία. Περίμενα τη στιγμή που θα περνούσα δίπλα από κάποιο αναγνωρίσιμο άστρο, αλλά δεν κατάφερα να επισημάνω ούτε ένα. Η λάμψη τους έφθινε· απομακρύνονταν, χάνονταν σε μια θολή βυσσινί μαρμαρυγή – τη μοναδική ένδειξη της απόστασης που είχα ήδη διανύσει. Με το κορμί μου σφιγμένο, σφραγισμένο μες στη γεμάτη πεπιεσμένο αέρα στολή, διέσχιζα το διάστημα έχοντας την εντύπωση πως έστεκα ακίνητος στο κενό, και το μόνο που με απασχολούσε ήταν η σταδιακή αύξηση της θερμοκρασίας.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας ήχος διαπεραστικός και

έντονος, σαν ατσάλινη λεπίδα πάνω σε τζάμι. Αυτό ήταν, είχε αρχίσει η κάθοδος. Αν δεν έβλεπα τους αριθμούς να τρέχουν σαν τρελοί στο καντράν, δεν θα είχα αντιληφθεί την αλλαγή κατεύθυνσης. Τα αστέρια είχαν σβήσει προ πολλού, το βλέμμα μου χανόταν στη χλωμή κοκκινωπή ανταύγεια του απείρου. Άκουγα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Ένιωθα τη δροσιά από τον κλιματισμό στο σβέρο μου, αν και το πρόσωπό μου νόμιζα πως είχε πάρει φωτιά. Θα ήθελα να είχα ρίξει μια ματιά στον «Προμηθέα», αν και, μέχρι ν' ανοίξει αυτόματα το παραθυράκι μου, θα πρέπει να είχα απομακρυνθεί αρκετά από το διαστημόπλοιο.

Ένα απότομο τίναγμα ταρακούνησε την άκατο, ύστερα ακολούθησε και δεύτερο. Το σκάφος ολόκληρο άρχισε να δονείται. Περνώντας μέσ' από τις αλλεπάλληλες στρώσεις μονωτικών υλικών στο εξωτερικό περιβλήμα του σκάφους, οι δονήσεις εισχωρούσαν στο αέρινο κουκούλι μου, έφταναν μέχρις εμένα και διέτρεχαν το σώμα μου. Η εικόνα του καντράν τρεμόφεγγε και πολλαπλασιαζόταν, η φωσφορίζουσα λάμψη της σκορπιζόταν προς όλες τις κατευθύνσεις. Δεν αισθανόμουν φόβο. Δεν είχα ξεκινήσει αυτό το μακρύ ταξίδι μόνο και μόνο για να χάσω το στόχο μου!

Φώναξα στο μικρόφωνο:

«Σταθμός Σολάρις! Σταθμός Σολάρις! Σταθμός Σολάρις! Νομίζω πως βγαίνω εκτός σχεδίου πτήσεως, διορθώστε την πορεία μου! Σολάρις, εδώ άκατος από τον “Προμηθέα”. Όβερ».

Είχα χάσει την πολύτιμη στιγμή που πρωτοφάνηκε ο πλανήτης. Τώρα απλωνόταν μπροστά στα μάτια μου:

επίπεδος και ήδη τεράστιος. Παρ' όλα αυτά, από την όψη της επιφάνειας έκρινα πως βρισκόμουν ακόμη αρκετά ψηλά από πάνω της – καθώς βέβαια είχα διαβεί εκείνο το ανεπαίσθητο όριο, ύστερα από το οποίο αρχίζουμε να μετράμε την απόσταση που μας χωρίζει από ένα ουράνιο σώμα ως υψόμετρο. Έπεφτα. Είχα τώρα την αίσθηση της πτώσης, ακόμα και με τα μάτια κλειστά. (Τα ξανάνοιξα γρήγορα: δεν ήθελα να χάσω τίποτα απ' όσα μπορούσα να δω.)

Περίμενα ένα λεπτό σιωπηλός προτού προσπαθήσω και πάλι να έρθω σε επαφή. Καμία απάντηση. Στα ακουστικά έφταναν αλλεπάλληλα κύματα στατικού ηλεκτρισμού με φόντο ένα μουρμουρητό σε χαμηλό τόνο, που μου έδινε την εντύπωση πως ήταν η φωνή του ίδιου του πλανήτη. Ένα πέπλο ομίχλης κάλυπτε τον πορτοκαλή ουρανό και σκοτείνιαζε το παραθυράκι μου. Ενστικτωδώς τεντώθηκα προς τα πάνω, όσο μου επέτρεπε το φουσκωμένο μου σκάφανδρο, αλλά σχεδόν αμέσως συνειδητοποίησα ότι περνούσα μέσ' από σύννεφα. Τότε, λες και τα ρούφηξε κάτι από ψηλά, τα σύννεφα χάθηκαν. Γλιστρούσα ανάμεσα στο φως και το μισοσκοτάδο, η άκατος περιστρεφόταν γύρω από τον κατά μήκος άξονά της. Κι επιτέλους εμφανίστηκε στο παραθυράκι η γιγάντια σφαίρα του ήλιου, που ξεπρόβαλλε από την αριστερή πλευρά και χανόταν στη δεξιά.

Μια απόμακρη φωνή έφτασε σ' εμένα, μέσ' από το μουρμουρητό και τα παράσιτα:

«Εδώ Σταθμός Σολάρις! Εδώ Σταθμός Σολάρις! Η άκατος θα προσγειωθεί στο μηδέν. Επαναλαμβάνω, η άκατος θα προσγειωθεί στο μηδέν. Έτοιμος για αντι-

στροφή μέτρηση. Διακόσια πενήντα, διακόσια σαράντα εννέα, διακόσια σαράντα οκτώ...»

Τις λέξεις διέκοπταν οξείς διαπεραστικοί ήχοι. Τις φράσεις της διαδικασίας υποδοχής τις εκφωνούσε κάποιιο αυτόματο μηχανήμα. Αυτό ήταν τουλάχιστον παρὰ ξένο. Κατὰ κανόνα, τα πληρώματα των διαστημικών σταθμών περίμεναν πώς και πώς να προϋπαντήσουν τον νεοφερμένο, ιδίως αν ερχόταν κατευθείαν από τη Γη. Δεν είχα και πολύ χρόνο να το σκεφτώ, γιατί η τροχιά του ήλιου, που μέχρι τώρα με τριγύριζε, άλλαξε αναπάντεχα, και ο πύρινος δίσκος εμφανιζόταν πότε στ' αριστερά και πότε στα δεξιά, λες και χόρευε στον ορίζοντα του πλανήτη. Ταλαντευόμουν σαν πελώριο εκκρεμές, ενώ ο πλανήτης, με την επιφάνειά του να την αυλακώνουν μπλε-βιολετί και μαύρες ραβδώσεις, υψωνόταν σαν τείχος μπροστά μου. Καθώς το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει, πρόσεξα μια σειρά από πράσινες και λευκές κηλίδες: ήταν τα σημάδια του χώρου προσγειώσεως του Σταθμού. Κάτι αποκολλήθηκε με κρότο από τον κώνο της ακάτου. Το στεφάνι του αλεξίπτωτου απελευθερώθηκε μ' ένα απότομο τίναγμα και ο θόρυβος που ακολούθησε μου θύμιζε πολύ έντονα τη Γη: για πρώτη φορά εδώ και αρκετούς μήνες άκουγα το βουητό του ανέμου.

Ύστερα από αυτό τα πάντα έγιναν γρήγορα. Μέχρις εδώ, το ότι έπεφτα το ήξερα: τώρα, μπορούσα να το δω με τα μάτια μου. Η ασπροπράσινη σκακιέρα μεγάλωνε πολύ γρήγορα και μπορούσα να δω ότι ήταν ζωγραφισμένη πάνω σε μια μακρόστενη ασημί επιφάνεια, σε σχήμα φάλαινας, με τις άκρες της γεμάτες κεραίες

ραντάρ. Αυτός ο μεταλλικός κολοσσός, διάτρητος από αρκετές σειρές σκοτεινών ανοιγμάτων, δεν ακουμπούσε στον πλανήτη, αλλά αιωρείτο πάνω από αυτόν και δημιουργούσε στη μελανή επιφάνεια μια ελλειψοειδή σκιά ακόμα πιο μαύρη. Ξεχώριζα την αδιόρατη κίνηση του τεφρόχρωμου κυματισμού του ωκεανού. Ξαφνικά τα σύννεφα, στεφανωμένα από μια εκτυφλωτική πορφυρή λάμψη, σηκώθηκαν πολύ ψηλά· ο μουντός ουρανός έγινε γκριζός, απόμακρος και επίπεδος· τα πάντα έσβησαν από μπροστά μου· έπεφτα στριφογυρίζοντας.

Ένα απότομο τίναγμα και η άκατος σταθεροποιήθηκε. Μπορούσα και πάλι να δω τον ωκεανό από το παραθυράκι, τα κύματα που έμοιαζαν με κορυφογραμμές από αστραφτερό υδράργυρο. Τα σκοινιά έσπασαν και το αλεξίπτωτο άρχισε να χτυπιέται στον αέρα και να ταξιδεύει πάνω από τα κύματα. Η άκατος κατέβαινε απαλά, ταλαντευόμενη με μια παράξενη αργή κίνηση, την οποία προκαλούσε το τεχνητό μαγνητικό πεδίο· μόλις που πρόλαβα να ρίξω μια ματιά στις εξέδρες εκτόξευσης και τους παραβολικούς ανακλαστήρες δύο ραδιοτηλεσκοπίων πάνω στους ατσάλινους πύργους τους.

Με τον ήχο του ατσαλιού που χτυπάει σε ατσάλι, η άκατος σταμάτησε. Μια καταπακτή άνοιξε, και το μεταλλικό κουκούλι στο οποίο ήμουν αιχμάλωτος έφτασε στο τέλος του ταξιδιού του.

Άκουσα τη μηχανική φωνή από το κέντρο ελέγχου: «Σταθμός Σολάρις. Μηδέν και μηδέν. Η άκατος προσγειώθηκε. Τέλος».

Νιώθοντας μια ελαφρά πίεση στο στήθος κι ένα δυσάρεστο βάρος στο στομάχι, έπιασα τους μοχλούς

και με τα δύο χέρια κι έκοψα τις επαφές. Άναψε μια πράσινη ένδειξη: «ΑΦΙΞΗ». Η άκατος άνοιξε και ο πεπιεσμένος αέρας μού έδωσε μια απαλή ώθηση, έτσι που αναγκάστηκα, για να κρατήσω την ισορροπία μου, να κάνω ένα βήμα μπροστά.

Με έναν υπόκωφο αναστεναγμό παραίτησης, ο αέρας βγήκε από το σκάφανδρο. Ήμουν ελεύθερος.

Βρέθηκα σ' ένα χώρο που θύμιζε πελώρια ασημένια χροάνη, ψηλή σαν τρούλο καθεδρικού ναού. Αρκετοί χρωματιστοί σωλήνες κατέβαιναν τους επικλινείς τοίχους και χάνονταν σε στρογγυλά στόμια. Οι αεραγωγοί του συστήματος εξερισμού βούιζαν, καθώς πάσχιζαν ν' απαλλάξουν το χώρο από τα δηλητηριώδη αέρια της ατμόσφαιρας του πλανήτη που είχαν εισχωρήσει όταν η άκατος προσγειώθηκε στο Σταθμό. Η μακρόστενη άκατος, άδεια πλέον σαν παρατημένο κουκούλι, έστεκε όρθια, στηριζόμενη σε έναν κάλυκα που πατούσε σε μια μεταλλική βάση. Η εξωτερική επίστρωση είχε καψαλιστεί κατά τη διάρκεια της πτήσης και είχε τώρα μια βρόμικη καφέ απόχρωση.

Κατέβηκα μερικά σκαλιά. Το μεταλλικό πάτωμα ήταν στρωμένο μ' ένα χοντρό πλαστικό. Σε μερικά σημεία, οι ρόδες από τα καροτσάκια με τα οποία μεταφέρονται οι πύραυλοι είχαν φάει το πλαστικό και φαινόταν από κάτω το ασφάλι.

Το βουητό των εξεριστήρων σταμάτησε απότομα και ακολούθησε απόλυτη σιωπή. Κοίταξα γύρω μου, κάπως αμήχανος, περιμένοντας ότι κάποιος θα εμφανιστεί: δεν υπήρχε όμως ίχνος ζωής. Μόνο ένα βέλος από νέον ήταν αναμμένο κι έδειχνε προς έναν κυλιό-

μενο διάδρομο που ξετυλιγόταν αθόρυβα. Αφέθηκα να τον ακολουθήσω.

Το ταβάνι της αίθουσας κατέβαινε σχηματίζοντας μια όμορφη παραβολική αψίδα, μέχρι που έφτανε στην είσοδο μιας στοάς, στις εσοχές της οποίας βρίσκονταν φιάλες αερίων, ογκομετρικά δοχεία, αλεξίπτωτα, γερανοί και διάφορα άλλα αντικείμενα στοιβαγμένα ατάκτως.

Ο κυλιόμενος διάδρομος με οδήγησε στην άλλη άκρη της στοάς, που έβγαζε σ' ένα θόλο. Εδώ επικρατούσε ακόμα μεγαλύτερη ακαταστασία. Μια λιμνούλα από κάποιο λιπαντικό υγρό απλωνόταν μπροστά από ένα σωρό βαρέλια πετρελαίου· στον αέρα υπήρχε μια μυρωδιά αηδιαστική· ίχνη από πόδια, με τη μορφή λιπαρών μουντζούρων, πήγαιναν προς κάθε κατεύθυνση. Τα βαρέλια είχαν επάνω τους ένα σωρό χαρτοταινίες, σχισμένα χαρτόνια και άλλα σκουπίδια.

Ένα άλλο πράσινο βέλος με οδήγησε στην κεντρική πόρτα. Πίσω της εκτεινόταν ένας στενός διάδρομος, στον οποίο δύσκολα θα χωρούσαν δύο άνθρωποι να περπατήσουν πλάι πλάι. Φωτιζόταν από φεγγίτες στο ταβάνι, καλυμμένους από υαλότουβλα. Έπειτα μια άλλη πόρτα, βαμμένη με πράσινα και λευκά τετραγωνάκια, η οποία ήταν ανοιχτή· μπήκα.

Το δωμάτιο είχε κοίλους τοίχους κι ένα μεγάλο πανοραμικό παράθυρο, στο οποίο μια φωσφορίζουσα ομίχλη έδινε μωβ απόχρωση. Έξω, τα ζοφερά κύματα ταξίδευαν βουβά. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με ράφια γεμάτα διάφορα όργανα, βιβλία, βρόμικα ποτήρια, θερμός – όλα γεμάτα σκόνη. Τέσσερα πέντε μικρά κα-

ροτσάκια και μερικές φουσκωτές καρέκλες ήταν στοιβαγμένες στο λερωμένο πάτωμα. Μία μόνο ήταν ανοιγμένη, με τη ράχη της όρθια. Σε αυτή την πολυθρόνα καθόταν ένας μικροκαμωμένος αδύνατος άνθρωπος με ηλιοκαμένο πρόσωπο· στη μύτη και στα μάγουλά του φαίνονταν μεγάλα σημάδια, εκεί όπου το δέρμα του ξεφλούδιζε. Αναγνώρισα τον Σνάουτ, ειδικό στην κυβερνητική και βοηθό του Γκιμπάριαν. Στα νιάτα του, είχε δημοσιεύσει ορισμένα πολύ πρωτότυπα άρθρα στην Επετηρίδα των Σολαρολόγων. Δεν είχε τύχει ποτέ να τον γνωρίσω. Φορούσε ένα διχτυωτό πουκάμισο, μέσ' από το οποίο πετάγονταν εδώ κι εκεί οι γκριζες τρίχες του αγύμναστου στήθους του, και παντελόνι από καραβόπανο, με πάρα πολλές τσέπες –το παντελόνι ενός μηχανικού, το οποίο κάποτε ήταν λευκό, τώρα όμως ήταν λερωμένο στα γόνατα και είχε εδώ κι εκεί τρύπες από χημικά. Κρατούσε ένα από εκείνα τα αχλαδόσχημα παγούρια που χρησιμοποιούνται στα διαστημόπλοια που δεν διαθέτουν εσωτερικά βαρυτικά συστήματα. Μόλις ο Σνάουτ ανασήκωσε το βλέμμα και με είδε, γούρλωσε έκπληκτος τα μάτια του. Το παγούρι τού έφυγε από τα χέρια και αναπήδησε κάτω αρκετές φορές, σκορπίζοντας μερικές σταγόνες από κάποιο άχρωμο υγρό. Το πρόσωπό του χλώμιασε. 'Ήμουν κι εγώ εμβρόντητος και δεν μπορούσα να μιλήσω, κι έτσι αυτή η βουβή παντομίμα συνεχίστηκε για τόσο πολύ που, σταδιακά, ο τρόμος τον οποίο αισθανόταν ο Σνάουτ μεταδόθηκε και σ' εμένα. Έκανα ένα βήμα μπροστά. Εκείνος σφίχτηκε στην καρέκλα του.

«Σνάουτ;»

Τινάχτηκε, λες και τον είχα χτυπήσει. Κοιτώντας με με ανείπωτη φρίκη, ψέλλισε:

«Δεν σε ξέρω...» Ίσα που έβγαине η φωνή του.
«Δεν σε ξέρω... Τι θέλεις;»

Το χυμένο υγρό εξατμιζόταν γοργά. Μου ήρθε η οσμή του αλκοόλ. Έπινε; Ήταν μεθυσμένος; Γιατί είχε τρομοκρατηθεί τόσο πολύ; Στεκόμουν στη μέση του δωματίου· τα πόδια μου έτρεμαν· τα αυτιά μου βούιζαν, λες και τα είχα βουλώσει με μπαμπάκι. Ένιωθα το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια μου. Πίσω από το καμπυλωτό παράθυρο, ο ωκεανός ανεβοκατέβαινε κανονικά. Τα κατακόκκινα μάτια του Σνάουτ δεν ξεκολλούσαν από πάνω μου. Ο τρόμος του φαινόταν να μειώνεται, παρέμενε όμως η έκφραση της ακατανίκητης αηδίας.

«Τι συμβαίνει; Είσαι άρρωστος;» ψιθύρισα.

«Φαίνεσαι ανήσυχος» είπε υπόκωφα. «Φαίνεσαι πραγματικά ανήσυχος... Όστε έτσι πάει τώρα, ε; Γιατί όμως ασχολείσαι μ' εμένα; Δεν σε ξέρω».

«Πού είναι ο Γκιμπάριαν;» ρώτησα.

Για μια στιγμή σταμάτησε ν' αναπνέει. Κάτι άστραψε στο βλέμμα του.

«Ο Γκι... Ο Γκιμπά... Ε, όχι! Όχι!»

Το σώμα του ολόκληρο σείστηκε από ένα πνιχτό υστερικό γέλιο· έπειτα, φάνηκε να ηρεμεί λιγάκι.

«Όστε για τον Γκιμπάριαν ήρθες, ε; Ο καημένος ο Γκιμπάριαν. Και τι τον θέλεις, τον Γκιμπάριαν;»

Τα λόγια του -ή, μάλλον, ο τόνος της φωνής του- έδειχναν μίσος και περιφρόνηση· λες και ξαφνικά είχα πάψει ν' αποτελώ απειλή γι' αυτόν.

Μουρμούρισα μπερδεμένος:

«Τι... Πού είναι;»

«Δεν ξέρεις;»

Προφανώς ήταν πιωμένος και παραληρούσε. Θύμωσα ακόμη περισσότερο. Κανονικά θα έπρεπε να συγκρατηθώ και να φύγω από το δωμάτιο, αλλά είχα χάσει την υπομονή μου. Φώναξα:

«Αρκετά! Πώς είναι δυνατόν να ξέρω πού είναι ο Γκιμπάριαν; Μόλις έφτασα! Σνάουτ! Τι τρέχει εδώ πέρα;»

Έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Τα μάτια του είχαν μια παράξενη λάμψη. Αρπάχτηκε γερά από τα μπράτσα της πολυθρόνας του και σηκώθηκε με δυσκολία. Τα γόνατά του έτρεμαν.

«Τι; Μόλις έφτασες... Από πού ήρθες;» ρώτησε, σχεδόν ξεμέθυστος.

«Από τη Γη!» απάντησα άγρια. «Μπας και την έχεις ακουστά; Όχι ότι θα το περίμενε κανείς».

« Από τη Γη; Θεέ μου! Τότε θα πρέπει να είσαι ο Κέλβιν».

«Βεβαίως. Γιατί με κοιτάς έτσι; Τι το παράξενο βρίσκεις;»

Ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια του.

«Τίποτα» είπε σκουπίζοντας το μέτωπό του, «τίποτα. Με συγχωρείς. Κέλβιν, δεν είναι τίποτα, σε διαβεβαιώ. Απλώς αιφνιδιάστηκα, δεν περίμενα να σε δω».

«Τι εννοείς δεν περίμενες να με δεις; Έχετε ειδοποιηθεί εδώ και μήνες, και μόλις σήμερα ο Μόνταρντ επικοινωνήσε από τον “Προμηθέα”».

«Ναι, πράγματι. Μόνο – να, ξέρεις, έχουμε κάπως αποδιοργανωθεί αυτές τις μέρες».

«Ναι, το πρόσεξα» είπα ξερά.

Ο Σνάουτ περπάτησε γύρω μου, επιθεωρώντας το σκάφανδρό μου – το κλασικό σκάφανδρο, με τα γνωστά βύσματα και τις υποδοχές στο στήθος. Έβηξε κι έτριψε την κοκαλιάρικη μύτη του.

«Μήπως θα ήθελες να κάνεις ένα μπάνιο; Θα σου έκανε καλό. Είναι η μπλε πόρτα, από την άλλη πλευρά».

«Ευχαριστώ, ξέρω τη διάταξη του Σταθμού».

«Θα πρέπει να πεινάς».

«Όχι. Πού είναι ο Γκιμπάριαν;»

Πήγε στο παράθυρο χωρίς να μου απαντήσει. Από πίσω φαινόταν πολύ πιο γερασμένος. Τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του ήταν γκριζα και βαθιές ρυτίδες αυλάκωναν το ηλιοκαμένο σβέρο του.

Έξω από το παράθυρο έλαμπαν οι κορυφογραμμές των κυμάτων, οι γιγάντιοι όγκοι που υψώνονταν και βυθίζονταν σε αργή κίνηση. Βλέποντας έτσι τον ωκεανό, είχε κανείς την ψευδαίσθηση –ήταν σίγουρα ψευδαίσθηση– ότι ο Σταθμός κουνιόταν ανεπαίσθητα, λες και παλατζάριζε πάνω σε μια αόρατη βάση· κατόπιν έμοιαζε ν' ανακτά την ισορροπία του, μόνο και μόνο για να γείρει προς την άλλη πλευρά με την ίδια τεμπέλικη κίνηση. Πηχτός αφρός, στο χρώμα του αίματος, συγκεντρωνόταν ανάμεσα στα κύματα. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ένιωσα ένα σφίξιμο στο λαιμό και μια νοσταλγία για τον «Προμηθέα» και την αυστηρή πειθαρχία που επικρατούσε σ' αυτόν· η ανάμνη-